

מסורת הש"ס

כ"ע לא פליגי... לתיקן דיע להס תוך קנה לו כליו והיו גזל גמור...

תורה אור השלם

1. בעבור סופה ואין קשה וצדיק יסוד עולם...

גלוין הש"ס

בתנ"ך וכוונתו ע"י מנחת ד' נט ע"ז תוס' ד"ה טוחנת: שם אבל לא די...

לעני רש"י

א"ר"ס הכה (ליתר ריוק): הקדס בשבועה החכה

מוסף רש"י

גזל גמור מדבריהם. מני דריש שלום: ב"ב י"ב... א"ר"ס הכה (ליתר ריוק): הקדס בשבועה החכה

תוספת ר"ד

בהן גזל וקנאתם ככל המצודה וכו' וי"ס אומר גזל גמור ש"י בהן ואזילי...

הניזקין פרק חמישי גיטין

סא

ליקט * ותנן ביר ה"ז גזל גמור. נראה ללכתיון לאשמועינן...

כולי עלמא לא פליגי כי פליגי בי וקורי: מציאת הרש שוטפה וכו' ר' יוסי אומר רב גמור: "אמר רב חסדא גזל גמור...

כמו צמוכר וא"ת לפירוט ר"ת מאי פריך בגמ' מ"ש רישא ומ"ש סיפא...

עין משפט

קבו א מ"י פ"א מהל' גולה ה"ל' ס"ב ע"ג ט"ו

קבו ג מ"י פ"ו מהל' מנות עיני ה"ל' ומ"י פ"י מהל' ע"ו ה"ל' ומ"י מהל' מל"ס ה"ל' ס"ב ע"ג ט"ו

תוספת ר"ד

זהו גזל גמור שכבר קנאם בידו. אין ממחין ביד עני גוים וכו'...

הניזקין פרק חמישי גיטין

מלאכתו לתרומה וי"ל דלא דמי דהכא חס מפרש קודם גלגול אין
שם חלה עליה כלל אבל התם חל שם תרומה קודם גמר מלאכתו
בגון מעשר שהקדימו בשיבולין וגם אסור בחילת קבע ומי"מ אסור
הכא משתטיל למיס אע"ג דלא מיחייבא בחלה עד שתגלגל ומי"ו
קשה דמתן נמי התם צפרק ר'
ישמעאל (ע"ז דף נה:) נתחום שהיה
עושה בטומאה לא לשון ולא עורכיס
עמו ומני עלה לא צורדין עמו
וצירושלמי פריך ומשני כאן בלותה
כאן בשאינו לותה ומי"ו והאי שנייה
לא יתיישב אלא לצביי דמחמיר לענין
טומאה טפי מלענין דמאי אבל לרבא
שרי אפי' בהוכשרו כיון דטומאה
חולין הוא ולא אסר אלא משתטיל
למיס ור"מ מירך דהתם העושה פירות
בטומאה קמי משמע דודאי בטומאה
קא עבד וכן נתחום העושה בטומאה
להכי החמירו משעת צריכה וצריכה
אבל הכא לא איירי אלא בהשוד
צעלמא והא דפריך הכא מאין
טומאין לאוכלי פירות בטומאה לאוכלי
לא משמע אלא חשדא צעלמא וחשוד
קרי ליה חזר הכי ור"מ דפ"ק
דנדה (דף ו:) אמריתן הן התם נולד
לה ספק טומאה עד שלא גלגלה
תעשה בטומאה משגלגלה תעשה
בטהרה והכא אסריתן משתטיל למיס
ו"ל דשאני התם דכבר נולד לה ספק
טומאה לא חיישין כל כמה דלא
איחייבה בחלה ואין אפקד לכהן
דבאלא הכי לא יאכל הכהן את החלה
אבל הכא בטהרה אסור משתטיל
למיס: **אמר אביי** בכהן השוד.
אליבא דרבא משני לרביה לא
קשיא מידי וכן מצינו בכמה מקומות
צפרק כ"ד מערבין (עירובין דף נ:)
בשמעתא דטבולא מרובעת וצפרק
סלון (ס"ג דף ע:):

וליהוש שמה חיישינו אשהו
נדה. אבל להיסט
עם הארץ גופיה לא חיישין וכן
לקמן וצא עם הארץ וטבול את שתיין
ואינו חושש ליה משום דלא גזרו עליו חומרא יתירה כגון משכב
ומושב היסט צבור יכולין לעמוד בה וכן מוכח במסכת
טהרות דפ"ו (משנה ו) דמתן הגגבים שנכנסו לבית אין טמא אלא
מקום רגלי הגגבים ומה הן מטמאין אוכלין ומסקין וכלי חרס
הפתוחים אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוסקין למיד פתיל טהורין ואם יש עמהן עובד כוכבים או אשה הכל טמא משמע צדקיהו
דאין עם הארץ עושה משכב ומושב והשתא הא דמתן בגדי ע"ה מדרס לפרושים בגדי פרושים מדרס נ"ו ומפרש רבא צ"ל שני דחולין
(דף נה:) שמה ישבה עליהם אשתו נדה קאי נמי אנגדי ע"ה והא דלמך צפרק בנות כותים (מה דף נג:) כותי שטבל
ועלה ודרס ועל בגדי חצר הא דנקט ודרס ולא נקט ונגע לאו משום דלא לא טבל יש לו טומאה מדרס אלא נקט ודרס משום דבעי
דליה בגד חצר תחת לרגלו של כותי דהכי התם בנתיב ומטמא משכב תחתו כעליון אבל צניורה שלו לאשפר
ליזרזר ולעמוד בה גזרו כדמוכח בחומר בקודש (מגיגה דף נג:) וצפרק בנות כותים (מה דף נג:) והרז ר' משה מפוטרי"א היה מפרש
לשום דבר לא עשו עם הארץ חזר ואינו מטמא אלא מטעם בגדים שמה ישבה עליהם אשתו נדה והרי הוא נושא את המדרס לצינורה
שלו טמא לפי שנגע בשפתיו ולא מטעם מעיין ואין נראה דל"כ צפרק בנות כותים (ס"ג דף נג:) דקאמר אי משום טומאת ע"ה
הא טביל ליה למה ליה למימר הא טביל ליה כי לא טביל נמי לא מטמא כיון שהוא ערום דאין נושא מדרס מטמא כלי (א) חרס אחר
שפירש מן המדרס כדתנן במסכת זבים (פ"ה מ"ח) ועוד גבי לזוקי דפריך התם מה הועיל כ"ג צמה שקדם אלא אשתו פסוק ליה משום
צינורה דע"ה הרבה הועיל דאם צועל נדה היה נטמא הוא ובגדיו כנושא רוקו של ז"ו וזו משום צניורה דע"ה צדק לחדיה הוא
דנטמא משום משקה דמטמא כלי מדרגתו ור"מ דמשמע הכא דלפילו לתרומה אין היסט לע"ה וצתוספתא דחגיגה מניח ספק רשות ע"ה
מדרסו חלינו והסיטו טהורין לחולין וטמאין לתרומה וי"ל דהתם חיישין משום אשתו אבל לחולין לא חיישין לאשה לא למדרס ולא להיסט
והיהו דגגבים שנכנסו לבית מיירי נמי לתרומה: **משום דקא בעי** צרימא אחרתיה. ואע"ג דלקמיתא נמי מני לאקשווי דקתני
טומאין ומסקין ולא חיישין לאיחלופי מ"מ מייתי לה נמי משום דבעי למירמא מע"ה אעס הארץ: **התם** נמי מוריא ואמרה בר בי רב
ד"בב"ה הביבא. פי' בקונטרס לטובה אני מכיונת דמוריא הוראת מזהו ולשון מוריא לא משמע כן אלא לשון הוראת היתר כמו מוריא
ואמרה הורא מדישה קא אביל (חולין דף ו:): ועוד דבמשנה קאמר ר"מ עלה אין אנו אחראיין לרמאין ומפרש ה"ר מנחם דבתמי' קאמרה דבר
צי רב ליכול חמיתא כ' והלא טרחתו בצניו והא דלא חיישין לאיחלופי צ"ק דחולין (ד' ו) גבי נטון עיסתו לשכנתו לאפיות קאמרה לצבל
אע"פ שטורחת בצניו משום דדרך שכנים לטרוח זה בצניו זה: **אשת** חבר בוחנה עם אשת ע"ה. פי' בקונטרס אשת חבר מסייעה
לאשת ע"ה בזמן שהיא טמאה דאו לא חיישין שמה טיטול ותתן לתוך פיה דבר שאינו מעושר אבל לא בזמן שהיא טהורה דכיון שהיא נוגעת
באוכלין חיישין שמה תתן לתוך פיה דבר שאינו מעושר והשתא מגגז גגגז פירוש שנתנת בלא רשות צעלה לאשת חבר וצ"ק
דחולין (ס"ג) פירש אע"ג דאשת חבר אינה חשודה לא לאכול גזל ולא לאכול דבר שאינו מעושר חיישין לכחה דעביד אינוס דמינשי
ואכיל מאי דיהיב ליה אבל לתת לאחרים אי לאו דחשודה על הגזל לא מינישא וזה החילוק דחוק ועוד דאין זה גזילה דמקבלין דבר
מועט מן הנשים כדאמרינן בסוף הגזל בתרא (צ"ק דף קט:) ועוד הרי היא מסייעת ידי עוברי עברה ואסור לרבא ולאצבי

(א) דמאי פ"ג מ"ד, (ב) ופי'
מוספות צבורות ל' ד"ה
משכרות: (ג) דמאי פ"ג
מ"ו חולין. כל הסוגיא,
(ד) מוספתא דטהרות פ"ח
ע"ג, (ה) וצבורא דהכא
ס"ג. נמי חולין (א) לפיט
איתא ר' יוסי, (ז) ע"ב ד"ה
שכרתה.

הגהות הב"ח
(א) ה"ה ד"ה וליחוס וכו'
מטמא כלי אחר ומיתב
חרס ממק:

לעזי רש"י
פירווי"ן [פ"ב ופ"ג]
מכיר, פורגל.

מוסף רש"י
הנחת לחמורתו. עיפמו
לפוטו ויחיון. ג' מפני
שחשודה מחלפת
המתקלקל. אם יתקלקל
החם מחלפתו, הלכך
מעשר את שהוא נטון לה,
דאי מחלפת ליה שלא יא
חבר וזו נטון לפיט משבול,
ואת שהוא נטול הימנה
שמה החליפה, אלמא
מחלפתו (ש"ס). כדקתני
טעמא. דלנכסה היא
מחכותה, אבל על הגזל,
כיון לאדם נכחי שאלו
דעתה להחליף להטוב לו,
אף להכרז אינה חשודה
(ש"ס). ולעילא. לביבא
למירז להטוב מחכותה,
לא חיישין. שמה חלפי'
ליטול היסא לעמה (ש"ס)
הנחת לפונדקית.
שלי לתקן לו עיסק וקדישה
(ש"ס). מפני שחשודה
מחלפת. והא הכא דלאו
לעובה היא דליש נכחי
היא, ובמקט דמאי מניח
לה ולא קמי המתקלקל,
אלמא על הגזל חשודה
(ש"ס). החם מוריא כו'.
התם נמי לטובה היא
מחכותה והא דלא תנא בה
המתקלקל משום דאפילו
אין מתקלקל נמי אם נטען
החם קודם שאלנו מחלפת
ליה דמוריא אוראה לעמה
לטיבה אי' מחכותה, כר בי
רב ליכול חמיתא כו'. אבל
נטון לשכנתו אין לה לחוש
עלי ולא מחלפת לעובה,
שהרי אין סמון עליה חמיר
לכאפול, ולהרע נמי דבעי
השתא אבול (ש"ס).
נחתה. משיעת להבינו
את הריסא כשהיא טומאת
את הטהרה של עם הארץ,
בזמן שהיא טמאה.
אשת חבר טמאה ליבא
למיש שמה תשכה ותתן
לתוך פיה דבר שאינו
מעושר, דכיון דטמאה היא
אינה רגיזה לנגע במה
שהיא עוסקה בו שמה
הטמאה, ותחתיה עומתה
מרתוח היא ולא נגעה,
אבל לא בזמן שהיא
טהורה. דהואיל ותמיה
נוגעת, חיישין שמה תשכה
ותאכל (ש"ס).

טומאין. מנוחה מתוקנת: **ומסקין**. אותה אכל אוכלי שביעית
שאין חשודים לא להחליף ולא ליגע: **אבל לא לאוכלי שביעית**.
מנוחה של עוברי עברה אין טומאין אותה להם שאסור לסייען
בעצירתם וממני קמי טומאת עמה ומוקמת לה בצובל חולין בטומאה:
אמר אביי הוהו בכהן כו'. דאסורא
לאורייתא הוא כדפרשית: **אי הכי**
מסקין. אי בכהן קאי מי מני
מסקין אללו ולא חייש שמה יגע:
אלל ישראל עם הארץ. דמתוך
שאינו רגיל בה לא יגע בה: **גם**
בה. רגיל בה פירווי"ן: **נדה**.
מטמאה את משאה ואע"פ שאין
נוגעת: **כאן**. הא דתני אין
מסקין בשוכשו והא דתני
מסקין בשלא הוכשרו ומרייחו
בטרומה ובשלהן אסור לסייען לחצר
לא ידע אי הוכשרו אי לא: **לנטון**.
זה שם האומן גלשן המשנה:
בחוקטן. שאין חשוד להחליף בשאינו
מעושר וצפירות שביעית: **אבל לא**
לעומאה. חיישין שמה נגע ולעיל
קמי מפקדין אלסל: **מאי קארי** לה.
הא איתרל"א לה הכי: **למירמא**
אחריתי. עלה. על הדא דקתני
בחוקטן למעשרות ולכן קבעה בגמ'
הכא למירמא עלה ולפרושה דלא
תקשי לן: **הנטון לחמורתו**. עיסקה
לתקנה לו והוא חצר והיא אשת עם
הארץ והצנילה לכן: **שהיא חשודה**
מחלפת המתקלקל. ונותנת לו היפה
שלה. הלכך מעשר את שהוא חשודה
לה שאם מחליפנו נמאח מאכילה
שאינו מעושר ואת שהוא נטול הימנה
שמה החליפתו נמלא אוכל שאינו
מעושר: **רואה היא כו'**. ולא לרעה
היא מחלפת: **לפונדקית**. תלמיד
היושב לפני רבו ומתאכסן אלל עם
הארץ ופונדקית אופה לו את עיסתו:
שחשודה מחלפת. לא גרסינן הכא
המתקלקל: **הסס נמי לטובה היא**
מחכותה. ומוריא לעמה הוראת
מנוחה בחלוף זה: **בר בי רב כו'**.
חמיתא וקריחא לאחר צ' ימים או ג' היא מחלפיה: **טומאת**. מסייעתה:
בזמן שהיא עמאה. אשת חבר דכיון דכיון דכיון טומאה אינה רגיזה
ליגע בטהרות לא חיישין שמה טבול ותתן לתוך פיה:
נותנת

חמיתא וקריחא לאחר צ' ימים או ג' היא מחלפיה: **טומאת**. מסייעתה:
בזמן שהיא עמאה. אשת חבר דכיון דכיון טומאה אינה רגיזה
ליגע בטהרות לא חיישין שמה טבול ותתן לתוך פיה:
נותנת

טומאין. מנוחה מתוקנת: **ומסקין**. אותה אכל אוכלי שביעית
שאין חשודים לא להחליף ולא ליגע: **אבל לא לאוכלי שביעית**.
מנוחה של עוברי עברה אין טומאין אותה להם שאסור לסייען
בעצירתם וממני קמי טומאת עמה ומוקמת לה בצובל חולין בטומאה:
אמר אביי הוהו בכהן כו'. דאסורא
לאורייתא הוא כדפרשית: **אי הכי**
מסקין. אי בכהן קאי מי מני
מסקין אללו ולא חייש שמה יגע:
אלל ישראל עם הארץ. דמתוך
שאינו רגיל בה לא יגע בה: **גם**
בה. רגיל בה פירווי"ן: **נדה**.
מטמאה את משאה ואע"פ שאין
נוגעת: **כאן**. הא דתני אין
מסקין בשוכשו והא דתני
מסקין בשלא הוכשרו ומרייחו
בטרומה ובשלהן אסור לסייען לחצר
לא ידע אי הוכשרו אי לא: **לנטון**.
זה שם האומן גלשן המשנה:
בחוקטן. שאין חשוד להחליף בשאינו
מעושר וצפירות שביעית: **אבל לא**
לעומאה. חיישין שמה נגע ולעיל
קמי מפקדין אלסל: **מאי קארי** לה.
הא איתרל"א לה הכי: **למירמא**
אחריתי. עלה. על הדא דקתני
בחוקטן למעשרות ולכן קבעה בגמ'
הכא למירמא עלה ולפרושה דלא
תקשי לן: **הנטון לחמורתו**. עיסקה
לתקנה לו והוא חצר והיא אשת עם
הארץ והצנילה לכן: **שהיא חשודה**
מחלפת המתקלקל. ונותנת לו היפה
שלה. הלכך מעשר את שהוא חשודה
לה שאם מחליפנו נמאח מאכילה
שאינו מעושר ואת שהוא נטול הימנה
שמה החליפתו נמלא אוכל שאינו
מעושר: **רואה היא כו'**. ולא לרעה
היא מחלפת: **לפונדקית**. תלמיד
היושב לפני רבו ומתאכסן אלל עם
הארץ ופונדקית אופה לו את עיסתו:
שחשודה מחלפת. לא גרסינן הכא
המתקלקל: **הסס נמי לטובה היא**
מחכותה. ומוריא לעמה הוראת
מנוחה בחלוף זה: **בר בי רב כו'**.
חמיתא וקריחא לאחר צ' ימים או ג' היא מחלפיה: **טומאת**. מסייעתה:
בזמן שהיא עמאה. אשת חבר דכיון דכיון טומאה אינה רגיזה
ליגע בטהרות לא חיישין שמה טבול ותתן לתוך פיה:
נותנת

חמיתא וקריחא לאחר צ' ימים או ג' היא מחלפיה: **טומאת**. מסייעתה:
בזמן שהיא עמאה. אשת חבר דכיון דכיון טומאה אינה רגיזה
ליגע בטהרות לא חיישין שמה טבול ותתן לתוך פיה:
נותנת

חמיתא וקריחא לאחר צ' ימים או ג' היא מחלפיה: **טומאת**. מסייעתה:
בזמן שהיא עמאה. אשת חבר דכיון דכיון טומאה אינה רגיזה
ליגע בטהרות לא חיישין שמה טבול ותתן לתוך פיה:
נותנת

הניזוקין פרק חמישי גיטין

קבר א מיי פ"ח מהל' בבורס הלי"ב:
 קבה ב מיי פ"ח מהל' תרומות הלי"ט:
 קבו ג מיי פ"ח מהל' מהל' בבורס הל"ט ר"ב:
 קבו ד מיי פ"ח מהל' תרומות הלי"ט:
 קבה ה מיי פ"ח מהל' בבורס הלי"ב:
 קבז ו מיי פ"ח מהל' שטת הלי"ט:
 קל ז מיי פ"ח מהל' הלי"ב ופ"י מהל' מלכ"ס הלי"ב טו"ע י"ד:
 קלא ח מיי פ"ח מהל' שטת הלי"ט:
 קלב ט מיי פ"ח מהל' ע"ז הלי"ב טו"ע י"ד:
 קלג י מיי פ"ח מהל' ע"ז הלי"ב טו"ע י"ד:
 קלד י"א מיי פ"ח מהל' ע"ז הלי"ב טו"ע י"ד:
 עשן עב:

לאמר רוב עמי הארץ מעשרין הן שרי לסייע' אף בזמן שהיא טהורה דהא צוררת קמני צמתיתין ואי אפשר שלא תגע ומפ' ר"ח וכן ר"ח דאשת חבר טומנת עם אשת עם הארץ טומנת עם אשתו של חבר בזמן שאשת עם הארץ מחזקת עממה צטומאה שאו היא נהרסת מליגע בתצואה אצל לא בזמן שהיא מחזקת עממה טהורה שאינה נהרסת מליגע ומטמאה ורשב"א אומר אף בזמן שחזקת עממה צטומאה לא תטמון מפני שחזרתה אשת עם הארץ אחר שצבורה שהיא טהורה נותנת לה ואוכלת והשאה פריך בפשיעות השאה מיגול גולה תצואה של אשת חבר בע"כ חלופי מינעיה: **א"ן** עושין חלה עם הארץ בטהרה. פי' בקונטרס לפי שבצר נעמאה העיסה צד ע"כ וכן יסמון על הגבל שהוא חבר ויהא סבור שהחלה טהורה ולפירושו אס יפריש ממקום אחר על אותה עיסה חלתו טהורה ונראה דככל עינן אסור דכל עיקר לא התירו אלא כדי חייו ולא התירו אלא היכא שטעל שצר מכל נעמאה אצל משום שצר חלה גרידא משום שהיא פורתא לא התירו דחיישין דלמא נגע:

ומצניחה בבב"ז ש"ה חבר. נראה דלא נקט כפישא ואנחומא לפי שהן פשוטי כלי עץ ולא חזו לזימים: **א"ן** עורדין עם העבדים בשביעית. והא דקאמר בפסק זה צורך (פסחין דף טו.) גזי כהן וחורש יכול לומר לו אגיסטון אני בתוכה לא כמו שפי' בקונטרס שצר לנכרי דהא משמע הכא דאסור ולא מסתבר לחלק בין חנם לנשכר אלא מפרי' אגיסטון בקרקע שמקבלים מן המלך לפירוע כך וכן תצואה בשנה כדאמר התם לעיל מינה רבי ינאי מכריז פוקו וורעו ארנונא בשביעית ושמה סכנת נפשות איכא אס לא יפרעו מס למלך אי נמי קסבר יש קנין לנכרי בצדק להפקיע משביעית אי נמי שביעית בזמן הזה דרצנן אע"ז דמדרבנן אסור לנכרי אחר גזי מלך התירו:

אשרתא. בירושלמי איכא למאן דאמר דהיינו חרש זה טבאוח ולבשר שמיטה נקיבא לה מינן ולישראל אמרין ישר ואיכא למ"ד דלעכו"ס אמר ישר ולישראל שלום עליכם משמע דלכ"ע לעכו"ס אסור לומר שלום עליך ודלא כפי' שלום הכא דלא אסרין לעובד כוכבים אלא כפילת שלום ונראה דלפי' הירושלמי דמחזיקים ידי נכרים בשביעית ושואלים בשלוםם יד חלה מילתא היא שאומר לו חרש זה טבאוח: **שלמא** א"ר. פי' בקונטרס ולא היה מתכוין לנכרי אלא לצו היה לרבו וז"ע שלא יהא צוה גונב דעת הצדיק ועל חסם פי' קן דלא קאמר אלא דאין כופלין לו שלום:

הדרן עלך הניזוקין

נוסנה לה. אלמא חסודה אשת עם הארץ נגונב משל בעלה וליתן לחזרתה: **מוריא.** מורה הוראת הימר לעממה: **העיד** ר' יופי כו'. בריתא היא: **אין עושין חלה עם הארץ צטורה.** עם הארץ שאמר לגבל חבר הפרש חלה מעיקמי ועשה אותה צטורה לא ישמע לו שהרי כבר נטמאה כל העיסה צד עם הארץ והכהן יסמון על הגבל שהוא חבר ויהא סבור שהחלה טהורה: **אכל עושין.** תחילת העיסה צטורה: **כפישא או כצנחומא.** כלים של צנאי חמתות ואין גריגיל ליתן צהם עיסה וטומאה אין מקבלין: **ואינו חוש.** הגבל שמה יגע עם הארץ צלה וטמאה ולקמיה מפרש טעמא: **ואין עושין סרומס ויטיו צטורה.** לאחר שהפך זימים לתמן לבית הבד אין מפרישים צדדים צדיים תרומה מן לעשותן צטורה לפי שבצר הוכשרו צצמטון ונממלו והכהן סומך עליהם וסובר שהן טהורים: **וטעמא מאי.** שרו רצנן לאקולי צתומאה כי האי קולא דאיכא למיתש דלמא הדר נגע: **דלא נפיש אגריה.** שצרכו מועט לפיכך הוא עני וצריך למונות: **דלא שכיח.** להשמכר כי אס משנה לשנה להכי צריך למונות: **דאמרין.** לאיים עליו: **אס נגעט צה.** וטמאה: **הדרא לטיבלא.** והוא אינו חסוד לאכול טבל צצמיתה: **לתקוני קמיון.** שהרי צה אצלו לתקנה לו: **מיקפס או איכפת** ליה. צתמיה: **כצנחא ספס.** גזי חלה: **איכא היכרא.** שהניחה צכלים שאין עשוין להניח צהן עיסה וזכר על שאיימנו עליו: **מאי היכרא** אס ליה. דליכר: **ככלי גללים.** שאין מקבלים טומאה דאי נגע צכלי לא מקבל טומאה וצעיסה דנפיה אית ליה היכרא משום הני כלים שאינו רגיל להשתמש צהן ועס הארץ לא אחרור רצנן עליה כולי האי לשוייה כוז גמור לעמא צמשא: **ככלים של עמי הארץ.** שאין מקבלין טומאה חרואים להשתמש צהן חצר: **עודרין.** חופרין: **ואין כופלין.** דהא דנותנים שלום לעובד כוכבים מפני דרכי שלום הוא דשרי ומשום דרכי שלום כדאז זימנא סגי: **למימרא** לכו **אחוקו.** כשאומרין ע' לעושי מלאכה העובדים עליהם תחזקת ידיכם: **אשרתא.** אף הוא לשון חיזוק כמו אישטריה (כחנות דף כה.). **שלמא למר.** ולא היה מתכוין לנכרי אלא לצו היה לרבו: **השאה אחוקי מחוקין.** ידיהם צצבורא צצבר האסור לישראל כגון עבודת שביעית: **שואלים בשלום.** כל ימות השנה מינעיה: **לוס אידס.** ולא חיישין דלמא איל מודה: **לא יכנס כו'.** דכיון דאחשיבה כולי האי דלמא איל ומודי: **צר אוריין.** צן תורה: **פלגאה.** חולק על החכמים שהיה מצערו למר עוקבא שהיה אצ צימ דין כדאמרין צצרק קמא (לעיל דף יא.):

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין

הדרן עלך הניזוקין